

Han var ikke heldig.

„Der skal Øvelse til,“ sagde han efter nogle forgæves Forsøg og bad hende om at vise ham, hvordan man skulde bære sig ad. „For De er naturligvis en hel Mester!“

Inger tøvede, lidt tvivlrædig. Men hun kunde ikke modstaa Fristelsen til at brillere med sin Færdighed. Ringen toer ud fra hendes Haand, beskrev en pragtfuld Langbue i Luffen og smuttede paa tilbagevejen ned paa Krogen med en egen Inderlighed ligesom en ung Kvinde, der i Enkemandslæg indtages af sin Kærestes Arm.

Per blev imponeret. Han maatte igen forsøge. Men han var stadig uheldig.

„Nej, det gaar ikke! ... Prøv De igen, Frøken!“ sagde han og flyede hende Ringen.

Inger lod sig paany overtale, skønt hun allerede et Par Gange havde set lidt langt efter de andre Damer, som var kommen et godt Stykke bort. Og enten det nu skyldtes Ureen herover, eller hvad Grunden var, — Sikkerheden svigtede hende denne gang. Ogsaa det næste Kast mislykkedes for hende. Hun blev rød i Hovedet, tog omhyggeligere Sigte og kastede paany. Men endnu engang gik det galt.

Per, der kunde se paa hende, at Uheldet gik hende nær, nænnede ikke at triumfere.

Skønt Inger paa en vis Maade følte denne Hensynsfuldhed som en ny Ydmygelse, erobrede han i dette Øjeblik et lille Stykke af hendes Hjerte. Da hun i sin Febrilskhed vedblev at slaa forkert, lo hun tilsidst selv deraf, kaldte sig en Klodrian og blev mere og mere ivrig.

Midt under denne Scene vendte Fruerne tilbage. Hverken Per eller Inger hørte dem, før de standsede bagved dem.

„Inger,“ kaldte Præstefruen ret skarpt. „Gaa ud og se lidt efter dine Søskende, mit Barn.“ — Og vendt mod de andre sagde hun: „Vi skal maaske gaa ind i Stuerne nu.“

I Havedøren traadte Pastor Blomberg Selskabet imøde pulsende paa en Pibe.

„Naa, jeg skulde netop ud og kigge efter Dem, Ingeniør! De